

2. Ali navedena evropska zakonodaja na konkurenčnem in nediskriminatornem trgu električne energije nasprotuje uvedbi okoljskih davkov, ki ob upoštevanju preambule zakona temeljijo na onesnaževanju, ki je značilno za jedrsko dejavnost, ne da bi se določila konkretna ureditev, tako da za davek na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov ni zavezujoče zakonske določbe, ki bi urejala, katere stroške je treba kriti, in prav tako ni zavezujoče zakonske določbe glede skladiščenja radioaktivnih odpadkov, saj so stroški upravljanja in skladiščenja že pokriti z drugimi dajatvami, pri tem pa ni jasno določen namen porabe prihodkov od teh davkov, navedena podjetja pa morajo prevzeti odgovornost tretjim do višine 1 200 milijonov?
3. Ali člen 3(2) Direktive 2009/72/ES, v skladu s katerim morajo biti posebne obveznosti, ki jih ima industrija proizvodnje jedrske energije in ki jih je treba naložiti na podlagi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, jasno določene, pregledne, nediskriminatorne in preverljive, nasprotuje davkom, uvedenim z zakonom 15/2012, kadar okoljski cilji in značilnosti okoljskih davkov niso podrobno urejeni z zavezujočimi zakonskimi določbami?
4. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, načeli enakosti in prepovedi diskriminacije iz členov 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter člena 3 in 5 Direktive 2005/89/ES ⁽²⁾ s tem, ko želijo zagotoviti „pravilno delovanje notranjega trga z električno energijo“ in pozivajo države članice, naj zagotovijo „da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, niso diskriminatorni ter ne predstavljajo nesorazmernih obremenitev za udeležence na trgu“, nasprotujejo nacionalni ureditvi – ki financiranje primanjkljaja v tarifnih prihodkih prenese na vsa podjetja v sektorju električne energije, vendar pa jedrskim elektrarnam (ki niso hidroelektrarne, ki štejejo med uporabnike obnovljivih naravnih virov), naloži posebej visoka davčna bremena, tako da imajo večjo davčno obremenitev, kot druga podjetja, ki delujejo na trgu električne energije in niso zavezana za plačilo teh dajatev, čeprav nekatera med njimi bolj onesnažujejo, te dajatve pa utemljuje z varstvom okolja zaradi nevarnosti in negotovosti jedrske dejavnosti, ne da bi opredelila stroške ali določila, naj se ti davki uporabijo za varstvo okolja, čeprav so stroški upravljanja in skladiščenje odpadkov že pokriti z drugimi dajatvami, jedrske elektrarne pa odškodninsko odgovarjajo tretjim – v delu v katerem ta ureditev izkrivlja konkurenco, ki se zahteva na liberaliziranem notranjem trgu, saj daje prednost drugim proizvajalcem električne energije, ki niso zavezani za plačilo teh okoljskih davkov, čeprav za proizvodnjo uporabljajo vire, ki bolj onesnažujejo?
5. Ali člen 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, in sicer „načelo plača povzročitelj obremenitve“, nasprotuje davku na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov pri proizvodnji električne energije v jedrskih elektrarnah, za plačilo katerega je zavezan le sektor proizvodnje električne energije iz jedrskih virov, izključeni pa so vsi drugi sektorji, ki bi lahko proizvedli take odpadke, tako da druga podjetja, ki opravljajo dejavnost, pri kateri se uporabljajo jedrske surovine ali viri, davkov ne plačujejo, čeprav vplivajo na vrednote varstva okolja?

⁽¹⁾ Direktiva 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 2003/54/ES (UL 2009, L 211, str. 55).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/89/ES z dne 18. januarja 2006 o ukrepih za zagotavljanje zanesljivosti oskrbe z električno energijo in naložb v infrastrukturo (UL 2006, L 33, str. 22).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 6. februarja 2018 – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado in Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

(Zadeva C-82/18)

(2018/C 182/04)

Jezik postopka: španščina

Predložitevno sodišče

Tribunal Supremo

Stranke v postopku v glavni stvari

Kasacijska pritožnica: Endesa Generación, S.A.

Nasprotni stranki v postopku s kasacijsko pritožbo: Administración General del Estado in Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije v povezavi s členoma 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki določata temeljni načeli enakosti in prepovedi diskriminacije, ki se odražata v členu 3(1) in (2) Direktive 2009/72/ES ⁽¹⁾, katerega cilj je med drugim vzpostaviti konkurenčen in nediskriminatoren trg električne energije, na katerega se lahko poseže le zaradi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, nasprotuje uvedbi nekaterih davkov, ki bremenijo izključno podjetja, ki proizvajajo električno energijo in uporabljajo jedrsko energijo, kadar glavni cilj takšnih davkov ni varovanje okolja, ampak povečanje dohodkov finančnega sistema električne energije, tako da ta podjetja v primerjavi drugimi podjetji, ki izvajajo isto dejavnost, nosijo večjo obremenitev pri financiranju primanjkljaja tarifnih prihodkov?
2. Ali evropska zakonodaja na konkurenčnem in nediskriminatornem trgu električne energije dovoljuje uvedbo okoljskih davkov, ki ob upoštevanju preambule zakona temeljijo na onesnaževanju, ki je značilno za jedrsko dejavnost, ne da bi se določila konkretna ureditev, tako da za davek na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov ni zavezujoče zakonske določbe, ki bi urejala, katere stroške je treba kriti, in prav tako ni zavezujoče zakonske določbe glede skladiščenja radioaktivnih odpadkov, saj so stroški upravljanja in skladiščenja že pokriti z drugimi dajatvami, pri tem pa ni jasno določen namen porabe prihodkov od teh davkov, navedena podjetja pa morajo prevzeti odgovornost tretjim do višine 1 200 milijonov?
3. Ali se izpolni zahteva iz člena 3(2) navedene Direktive, naj bodo obveznosti, ki jih je treba naložiti na podlagi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, jasno določene, pregledne, nediskriminatorne in preverljive, kadar okoljski cilji in značilnosti okoljskih davkov niso podrobno urejeni z zavezujočimi zakonskimi določbami?
4. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, načeli enakosti in prepovedi diskriminacije iz členov 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter člena 3 in 5 Direktive 2005/89/ES ⁽²⁾ s tem, ko želijo zagotoviti „pravilno delovanje notranjega trga z električno energijo“ in pozivajo države članice, naj zagotovijo „da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, niso diskriminatorni ter ne predstavljajo nesorazmernih obremenitev za udeležence na trgu“, nasprotujejo nacionalni ureditvi, ki financiranje primanjkljaja v tarifnih prihodkih prenese na vsa podjetja v sektorju električne energije, vendar pa jedrskim elektrarnam (ki niso hidroelektrarne, ki štejejo med uporabnike obnovljivih naravnih virov) naloži posebej visoka davčna bremena, tako da imajo večjo davčno obremenitev, kot druga podjetja, ki delujejo na trgu električne energije in niso zavezana za plačilo teh dajatev, čeprav nekatera med njimi bolj onesnažujejo, te dajatve pa utemeljuje z varstvom okolja zaradi nevarnosti in negotovosti jedrske dejavnosti, ne da bi opredelila stroške ali določila, naj se ti davki uporabijo za varstvo okolja, čeprav sta upravljanje in skladiščenje odpadkov že pokrita z drugimi dajatvami, jedrske elektrarne pa odškodninsko odgovarjajo tretjim, v delu, v katerem ta ureditev izkrivlja konkurenco, ki se zahteva na liberaliziranem notranjem trgu, saj daje prednost drugim proizvajalcem električne energije, ki niso zavezani za plačilo teh okoljskih davkov, če uporabljajo vire, ki proizvedejo več onesnaževanja?

5. Ali člen 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, in sicer „načelo plača povzročitelj obremenitve“, nasprotuje davku na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov pri proizvodnji električne energije v jedrskih elektrarnah, za plačilo katerega je zavezan le sektor proizvodnje električne energije iz jedrskih virov, izključeni pa so vsi drugi sektorji, ki bi lahko proizvedli take odpadke, tako da druga podjetja, ki opravljajo dejavnost, pri kateri se uporabljajo jedrske surovine ali viri, davkov ne plačujejo, čeprav vplivajo na vidik okolja, ki ga je treba zaščititi?

⁽¹⁾ Direktiva 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 2003/54/ES (UL 2009, L 211, str. 55).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/89/ES z dne 18. januarja 2006 o ukrepih za zagotavljanje zanesljivosti oskrbe z električno energijo in naložb v infrastrukturo (UL 2006, L 33, str. 22).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 7. februarja 2018 – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado

(Zadeva C-83/18)

(2018/C 182/05)

Jezik postopka: španščina

Predložitveno sodišče

Tribunal Supremo

Stranki v postopku v glavni stvari

Kasacijska pritožnica: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U

Nasprotna stranka v postopku s kasacijsko pritožbo: Administración General del Estado

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije v povezavi s členoma 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki določata temeljni načeli enakosti in prepovedi diskriminacije, ki se odražata v členu 3(1) in (2) Direktive 2009/72/ES ⁽¹⁾, katerega cilj je med drugim vzpostaviti konkurenčen in nediskriminatoren trg električne energije, na katerega se lahko poseže le zaradi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, nasprotuje uvedbi nekaterih davkov, ki bremenijo izključno podjetja, ki proizvajajo električno energijo in uporabljajo jedrsko energijo, kadar glavni cilj takšnih davkov ni varovanje okolja, ampak povečanje dohodkov finančnega sistema električne energije, tako da ta podjetja v primerjavi drugimi podjetji, ki izvajajo isto dejavnost, nosijo večjo obremenitev pri financiranju primanjkljaja tarifnih prihodkov?
2. Ali evropska zakonodaja na konkurenčnem in nediskriminatornem trgu električne energije dovoljuje uvedbo okoljskih davkov, ki ob upoštevanju preambule zakona temeljijo na onesnaževanju, ki je značilno za jedrsko dejavnost, ne da bi se določila konkretna ureditev, tako da za davek na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov ni zavezujoče zakonske določbe, ki bi urejala, katere stroške je treba kriti, in prav tako ni zavezujoče zakonske določbe glede skladiščenja radioaktivnih odpadkov, saj so stroški upravljanja in skladiščenja že pokriti z drugimi datjavami, pri tem pa ni jasno določen namen porabe prihodkov od teh davkov, navedena podjetja pa morajo prevzeti odgovornost tretjim do višine 1 200 milijonov?
3. Ali se izpolni zahteva iz člena 3(2) navedene Direktive, naj bodo obveznosti, ki jih je treba naložiti na podlagi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, jasno določene, pregledne, nediskriminatorne in preverljive, kadar okoljski cilji in značilnosti okoljskih davkov niso podrobno urejeni z zavezujočimi zakonskimi določbami?